

Erdélyi UTAZÁSAIM

Erdélyi utazásaim

Történetem egy igen érdekes korszakban kezdődik. A világot nem háborúk, a városok falait nem ostromgépek és a civileket nem forradalmat leverő katonák pusztítják, ez a béke korszakának bizonyosulna mikoris a Maslow által alkotott piramison már csak az utolsó lépcsőfok maradt, a piramis csúcsa: önmegvalósítás. Természetesen embertől függő, hogy most pontosan mennyi van az utolsóig azonban ezt teljes határozottsággal ki lehet jelenteni, hogy a ma embere már teljes erővel a csúcs fele halad. Legalábbis szeretné magával ezt elhítenni.

Isten kegyelmével Brassóban születtem, abban az erdélyi városban mely alkotja a történelmi Nagy-Magyarország utolsó nagy központját hisz ő utánna már csak Töröcsvár az aki védi e gondosan őrzött királyságot.

Brassó többek között a Barcaság fővárosának minősül. A központ régi utcáin gyakran érezhetjük a történelem újjászületését ahogy a nyüzsgő kis patkányemberek a főtéren eszünkbe juttatják, hogy akkoriban a Búzasoron micsoda sürgés-forgás lehetett. A természet körülveszi az egész várost, a Nagy-Kő havasoktól a Keresztény havasokig hatalmas erdők terülnek el melyek teszik gyönyörűvé e medencét s melyek elvarázsolhatják szemünket, szívünket és a lelkünket és választ adhatnak arra a kérdésre, hogy miért maradjunk itthon. Igaz külföldön szemfényvesztő szirének csabítanak minket de az igazi tündérmese Erdély valamely erdejében kezdődik.

Jómagam a természetjárást akkor kezdtem el, úgy igazán, mikor beütött a kamaszkor és nem találtam a helyemet a világban. Egy átlagos hétköznap délutánja lehetett jó pár évvel ezelőtt mikor rájöttem, hogy Istenhez legközelebb talán a természetben vagyok és attól a naptól kezdve heti rendszerességgel fedeztem fel Brassó erdejeinek újabbnál újabb ösvényeit melyek ismerése a hétköznapokban a közlekedésemet könnyítették meg hisz általuk tudtam a legkönnyebben “A”-ból “B” pontba eljutni a lehető legkissebb idő alatt.

Brassó rendíthetetlen katonájaként áll a Cenk mely mosolyogva biccent még a németül beszélő turistának, hisz kitudja, talán ősei ide valósiak voltak csak a keleti szél vörös homokvihara fújta távolabb őket. Régebben az Árpád szobor ékeskedett rajta, azonban a történelem hirhedt vaddisznója ki évszázadok óta tünteti el hercegeinket, hőseinket, költőinket vagy íróinkat ezt a szobrot is elnyelte fejét pedig a Belvárosi Lutheránus Evangélikus templomra. Mára már csak a “Braşov” frilirat villog tisztelt katonánkon, azonban a név és a zászló színeinek változását egy jó erdélyi katona már megszokhatta. A Cenk életem jelentős helyszíne, hisz fájdalommat s boldogságomat egyaránt ő hallotta, s bár nem válaszolt szavakba a madarak énekében mindig hangulatomhoz tökéletesen illő zenei aláfestést ajándékozott. Ő halotta azt is amikor egy-egy barátommal beszéltek el az élet értelmét s bólogatott elhítelve velünk azt, hogy valami okosat is mondunk. Ő hallotta azt amikor boldogságtól részegen kísértük nyugovóra a fény legnagyobb harcosát, s figyeltük ahogy az égen levő lángoló parádé kíséri fel a Hold hercegnőjét.

Telt múlt az idő, s a szokásos ösvényekkel már nem elégettem meg, így hát ezt az általam teremtett szférát kinyújtottam a Nagy kő havasokig, mit drága cimborámmal havi rendszerességgel mászunk meg. Mondhatni ez számít a mi zarándok utunknak hisz a Nagy Kő már megszokta, hogy csak akkor megyünk oda ha valami bánatunk van. Vigasztaló anyaként várja vissza mindig gyermekeit s bölcsességekkel látja el őket mint egy jó apa, hogy az életbenmaradásukat biztosítsa a magyar ugaron.

Szférám idővel nagyobbá kezdett nőni és rengeteg új helyet nyelt el magába. Idő el felfedeztem, hogy Erdély minden egyes erdeje egy külön tündérmese hisz a hargitai fenyves erdőkben más varázslatot találhatsz mint az ürmösi “bikkfaerdőkben”. Életem második nagy megállója Kovászna megye kis bányász városkájában a környék “kis szibériájának” becézett településben melynek területére László királyunk a baróti hegyekről mutatta seregének a medencét: “Bár ott lenne az én hazám”. A történelem istennője így akarhatta, hogy ha királyunknak nem is de akkor legalább egy maroknyi székelynek, többek között félig nekem is, legyen a hazája. Ahogyan hallgattam a fák susogásában az ezer éves történeteket megtanultam, hogy e föld patakjaiban több vèr folyik mind Erdély lakosságának ereiben. Megismertem ezer éves örömet de ugyanakkor szenvedést is. A történelem minden mozzanata visszhangzik ezeken az erdőkön és mezőkön. Sajnos a visszhang is már csak visszafojtottan kesereg, nem engedi meg az alföldi róka a hírközlést, ezért csak halkán suttogják a fák ahogyan idegen hatalmak őket deportálták s a kis templomocskákban néha fel-fel csillan halkan, szerényen egy-egy magyar címer.

“Nem hiába szomorú a fűz, hisz/ e helyhez csak rossz gondolat fűz”- játszadoztam én e kicsinyes kis rímmel a patak feletti hídon ücsörögve. Azon a hídon melyen nemrégiben még nem egyedül lógtam a lábam. Ez a híd két világ közti átjáró, mely által a tündérmesék előfizetős osztályára kalauzol téged, ahol a gyerekkorod ér véget, s megtapasztalod a mennyország egy röpke falatját s bevezet téged a rózsá ölelésének mámorába. Gyönyörű a rózsá, gyönyörű virág de tövise mély sebeket vág, s minden pillanat az ő ölében csak mélyebbre vágja a sebeket, s ahogyan véred csak csordogál lefele a hídon bele a patakba úgy folyik el veled együtt a tündérmese, a röpke mennyország, s ahogyan a szíved kamrája már egyre üresebb úgy a patak is egy újabb vércsoporttal gazdagodik melynek neve szerelem.

Utazásom nem az erdő szélén áll meg. Elsajátított tanaimat lassan a való életben is megkéne mutatnom, s a varázslatot jól esne átadnom azoknak kiket szeretek a legjobban s méginkább, azoknak kiket nem, hisz ha valamit megtanultam földi zarándoklatomon az az, hogy a bosszú csak gyűlöletet eredményez s nem pedig valamilyen nyereséget. Meggyőződésemm, hogy úgy ahogy Maslow lépcsőzetesen az életet felépítette, úgy a nemzetet gyümölcsét is ilyen módon kéne termesztetni. Utazásom még jó ideig nem fog véget érni, sokszor végigjáróm az erdőket, megmászom a Cenket s a Nagykőt miközben a székely legjobb barna barátjával nézek farkasszemet, sokat fogom még lábamat arról a hídról lelógatni míg végképp megtanulom az egyetlen igazságot, hogy mi hozta létre a magyar ugart, hogy nem a hajo se semmilyen más bárka, hanem a magyar nép tengerének ostobasága.

Írta: **Boldi Tihamér** az Erdélyi utazásaim elnevezésű versenyre.

Díjat átvette: Brassó, 2018. április 20.